

по трубуху; потом би на крст дигнут и сав стрелама изрешетан. Назад мачем посечен. Зашто све то? Зато што Теодор свети љубљаше Христа Господа изнад света у свету; што презре глупу идолопоклоничку сујеверицу цара Ликинија, што скруши идоле од сребра и злата, и разредаде комађе од њих сиромасима; што обрати многе у веру Христову, и што позва и самога цара Ликинија да се одрече идола и поверује у јединог живог Бога. За све време мучења свети Теодор је непрестано говорио: "Слава Теби Боже мој, слава Ти!" Пострада свети Теодор 8. фебруара 319. године у три часа по подне, и пресели се у царство Христово. Он се сматра заштитником војника који га призивају у помоћ. Чудотворне мошტი његове пренете су из Евхаите у Цариград и сахрањене у цркви Влахерни.

О ПОСТУ

Глава врлина је - молитва; њена основа - је пост.

Пост је непрекидна умереност у храни, са разумном пробирљивошћу.

Горди човече!

Ти машташ тако много и високо о твојој уму, а он је потпуно и нераскидиво зависан од желуца.

Закон поста, који је најизглед закон за црева, у ствари је закон за ум.

Ум, тај цар у човеку, ако жели да преузме права на своју самодржавност и да их сачува, мора се пре свега потчинити закону поста. Само тада ће он бити непрестано снажан и бистар; само тада он може владати над жељама срца и тела; само уз непрестану трезвеност он може изучавати јеванђељске заповести и следити их. Основа врлина је - пост.

Свети Исавлчије Бријанчанин

При храму Св.Константина и Јелене свакодневно се савршавају богослужења:

Јутарња 7.30 часова

вечерња 17 часова

акатист средом у 17 часова

Света Литургија

Средом 7.30 часова

недељом и празником 8 часова

куповином свећа у цркви помажете своју цркву

Храм Св.Цара Константина и Јелене

Трг Светог Саве 66

18000 Ниш

Телефон: 018/535.333; 539.383

www.svkonstantin.org

ГЛАС

ХРАМА СВЕТИХ КОНСТАНТИНА И ЈЕЛЕНЕ

Година 4.

21. Фебруар 2010.г.г.

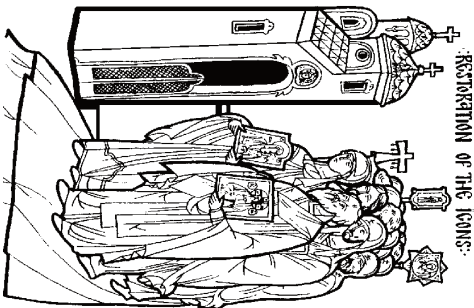
Број 49

ἡ ἀνάγκη τῆς ἀγίας εἰκόνης

НОВА ПРАВОСЛАВНА

НЕДЕЉА ПРАВОСЛАВЉА

Био је 19. фебруар 843. када је на заповест царице Теодоре на капији двора у Цариграду поново постављења Христова икона коју је пре 117 година скинуо цар Лав Исаврије III. На овај начин житељи двора су потврдили своју побожност која је поново установила иконе у храмовима, кућама, јавним местима и путевима. Иконоборац патријарх Јован је свргнут, а на његово место је постављен патријарх Методије. Личним указима су из прогонства враћани прогнаници, ослобађани заточени поштоваоци икона.

Читање ноћи 11. марта царица се молила на свеноћном бденију у цркви у Влахерни. Ујутру је величанствена литија кренула улицама Цариграда. Поражени иконоборци су приморани да се са свећама у рукама и погнуте главе придруже литији.

Увече је царица приредила славље за епискпе, дворјане и народ.

Током овог устанка нису заборављени ни мртви. Уз све почасте враћене су у Град мошти великих исповедника Теодора Студита и патријарха Никифора. Са својим малолетним сином Михајлом и са свим народом царица је дочекивала мошти које су свечано полатане у храм св. Апостола.

Тако нам један француски византолог описује догађаје оних дана од којих нас дели око 1170 година. Византијско царство је збрисано са лица земље и океан Историје је прогутало и неке друге силне државе. Међутим, опстаје Црква непропадива која наставља да слави дан поновног успостављања икона.

Један велики грчки историчар сматра иконоборство претечном почетака Рационализма и Француске револуције.

Догматски плод 7. Васељенског сабора је позната реченица св. Василија Великога, а коју понавља св. Јован Дамаскин: „поштовање икона нас узводи до првообраца“. Овај догматски израз :

1. Чува нас од идолатрије
2. Разликује нас од ренесансних представа светаца које, подражавајући чулност, Европу одводе до атеизма.

Диван је ход по пурпурним сокацима византијске историје, добро је и интелектуално наслеђе које произлази из иконоборачког спора, но шта за нас данас представља то што можемо да насликамо лик Господа нашега Исуса Христа и лик Пресвете Богородице?

Гледање једне иконе која припада византијском наслеђу мође да про-

мени наше поимање и нас самих и нашег односа који градиммо са драгима и са самим Богом.

1. Када прихватимо једну икону, почаствујемо тело човеково, његов облик и његове активности, оно дакле што није чинила стара грчка мисао непрестано се гнушајући тела
2. Икона Господа Сведржитеља приземљује сујету сваке власти која је дата „милошћу Божијом“ и чини нас да се према сваком владару односимо само као према служитељу власти
3. Икона Пресвете Богородице нас подсећа на ону величанствену, неједнаку у односу на мушку, улогу слабијега пола у спасењу човековог рода
4. Ликови са икона, некарневалски, неукрашени, чисти, подсећају нас на личну меницу коју имамо да положимо пред Судијом.

На просвећеној полулопти наше планете која је, барем до сада, рађала цивилизације, игра се тужно, досад невиђено, духовно стерилно коло. Једна глобална посттехнолошка цивилизација гута снажно културне вредности, укида границе, разлике и предања. Нуди модел необјављених и „ослобађајућих“ ратова, специјализује се у производњи из-беглица, својим достигнућима покушава да замени чудо стварања и усавршава индустрију масмедиа, којом успева и да нас заведе.

Једини зрачак светлости је поново постављање на берзу вредности смисла личности, онако како је сачуван у Источно-православној Цркви, у величанственом аскетизму њених икона, на којима су представљене индивидуе које су, након сусрета са Духом Светим, преобразиле се у личности и које нас углуђују на највише вредности, које су изазов и историји и чудима.

ДРАГИ ПАРОХИЈАНИ, СВЕТА ТАЈНА ИСПОВЕСТИ У ТОКУ ВЕЛИКОГ ПОСТА, ЋЕ СЕ ОБАВЉАТИ УТОРКОМ И СУБОТОМ УВЕЧЕ ПОСЛЕ СЛУЖБЕ БОЖИЈЕ

Свештенство Храма Св.Цара Константина и Јелене

ДАНАС ПРОСЛАВЉАМО ПРАЗНИК:

Св. вмч. Теодор Стратилат

Има мучеништва драгоценијег од драгоценог. Драгоценост мучеништва зависи од величине блага које један хришћанин напусти, и место тога прими страдање; и зависи још од величине страдања, које он поднесе Христа ради. Свети Теодор, војвода римски, у војсци цара Ликинија, и градоначелник града Ираклије, презре и своју младост, и лепоту, и чин војводски, и милост царску, и место света тога прими на се прозне муке Христа ради. Најпре би Теодор шибан, и прими шест стотина удараца по леђима и пет стотина

